

Ի ՍԳԱԼԻ ՎԱՂԱՄԵՌԻԿ ՄԱՀ ԱՄԵՆԱՍԻՐԵԼԻ ԴԱՍԱԿՑԻՍ

Վ Ս Ե Մ. Թ Ո Վ Մ Ա Ս Է Ֆ Է Ն Տ Ի Ի Թ Է Ր Ջ Ե Ա Ն

Մ Ա Հ Ե Ր Գ

Դիզորեցաւ քաղաքս ողջոյն, ողբաց երկինք և երկիր,
Սուգ զգեցան սիրակցորդք՝ համայն վեհիդ սիրալիր.
Անգուլթ մահուան սուր սլաքաւ շատ հայ սրտեր խոցեցիր,
Անմխիթար, կարօռակէզ, երկեամ, թողեր զիս անգիր:

Յանկարծահաս մահդ ողբագին լացին ամեն հրեշտակ.
Երփին, քաղցր յեռած ծաղկով ձօն Գեզ բերին շքեղ թագ.
Գութկան եղաւ ամէն ուրեք տխրանուագ լուրջ սոխակ.
Վերայ շիրմիդ արտառուաթուրմ սփռեցին վարդ, մանիշակ:

Հոգի սիրուն, անզուգական, էր թումր վաղ՝ դու այսքան,
Միթէ համայնքդ և օտար ազգ՝ բարեացդ հանդէպ խուն լումայն
Ձրնծայեցին յօժարակամ՝ փութով և կամ անազան.
Ո՛վ չի սրեց ըզքեզ այնքան, ո՞րքան նուաստս՝ անխափան:

Մատենագիր, քերթողահայր և հայկաբան թանկագին,
Ճոխ լեզուարան, համակրելի, հանուրց ողջոյն քո հոգին՝
Ո՞ր ազգ տեսաւ, չի հիացաւ անմահ վեհիդ հանճարին.
Ուկէճանճանչ գերդ գիսաւոր փայլեցար մեզ դու յերկին:

Արտասուաթոր աչօք խնդրեմ, ո՛ սգազգեաց սիրելիք,
Ի սուրբ շիրիմն՝ օն փութացէք սփռել ծաղկունք գեղեցիկ.
Արե շողայ նոցա վերայ, գուարթանան վեհ հոգիք.
Արծաթածամ, պայծառ լուսինն հոն թող տեղայ լոյս՝ լոկի:

Այս արտասուաց հովտին մէջ միշտ՝ եղար դու ինձ բարերար.
Ո՛ւր որոնեմ, ո՛ւր արդ գտնեմ Քեզ նման մի մխիթար՝
Որ յար նման զիս սփոփէ և Գերդաստանդ վշտահար.
Օ՛ն, երկնքէն դու մեզ հասցուր քո զօրավիգն անդադար:

Վեհիդ պաշտող բազմազգի սանքդ քեզ բոլորած՝ դաս խնդրին.
Ժամն հասած է, արի՛, զարթիր քո խաբուսիկ խոր քունէն.
Մի՛ գուցէ, ո՛հ, թռչիս տանեմ քո, իմ որդին բարեշէն,
Տանեմ իրենց մեր անմոռաց սիրոյ ողջոյնքն հոգեղէն:

Արաբապետ սգազգեաց
Մկրտիչ Ռաֆայէլեան
Բնկերակից Ուսման Ի Վեհտիկ
Մուրաթ Ռաֆայէլ վարժարանի մէջ՝ վեց տարի

Տրապիզոն, 16 Ապրիլ .1909